PLAMENČEK

POD SVOBODNIM SONCEM

Breznica, junij '11

LETO 18, št. 3

KDOR IŠCE, TA NAJDE

KDOR IŠČE, TA NAJDE	**2**
BESEDA PLAMENČKA	**3**
ZA DUHOVNI NAPREDEK	**4**
PLAMENČEK PRIPOVEDUJE	**6**
»Veliki dogodek«	6
PRIHAJAM! … Ujemi me 2011	7
Čebelje obljube :)	9
IV-izziv	12
Birma	13
PREDSTAVLJAMO VAM	**14**
Otroci te tako nedolžno pogledajo, da ti nasmeh le stežka zbeži z obraza	14
SPOMINJAMO SE	**18**
Kako skuhamo ajdove žgance	18
Brrrr ... Paziiii! Voda!	18
ZA MALE SIVE CELICE	**21**
Mala Križanka	21
Kviz	23
MALO ZA ŠALO	**25**
Zdravilo za Maro Klepetulja	25
POČITNIŠKI DODATEK	**31**
Samurai in miselna igra	31
EN AZIGIZIGIZAJ ZA NOVE ČLANE!!	**32**

Plamenček *je glasilo stega Breznica 1, enote Združenja slovenskih katoliških skavtinj in skavtov.*

Uredniški odbor:
- **glavni urednik: Luka Pavlin;**
- **tehnična urednica: Mirjam Resman;**
- **urednica za PP: Blaž Žemlja;**
- **rednica za IV: Tina Lumpret;**
- **rednica za VV: Tajda Šimac Turk;**
- **ostali sodelavci: Anja Lužnik, Ana Čop, Monika Žemlja, Tina Šranc.**

BESEDA PLAMENČKA

Plamenček, ki ga tokrat držite v rokah, je morda bolj skromen , a kljub temu upam, da ne boste razočarani. Prebrali boste lahko, kaj smo počeli na obljubah, kako je potekalo regijsko srečanje Ujemi me, ki je bilo letos namenjeno le veji PP, in kaj se je dogajalo na IV-izzivu. Na naslednjih straneh boste našli tudi nekaj slik s srečanja brezniškega in celjskega klana, o katerem ste brali v prejšnji številki. Tu je seveda še intervju, ki sem ga opravil s simpatično skavtinjo iz našega stega, rubrika Spominjamo se, v kateri vam ponujamo idejo za poceni večerjo na taboru in kjer smo se spomnili prvega kresovanja, in rubrika Za male sive celice, ki je v tejle številki nekoliko bolj razširjena.

Za prispevke se moram zahvaliti voditeljem PP in IV oz. skavtom, ki so pisali poročila o dogodkih, ki so se zgodili v preteklih mesecih. Iskrena hvala vam.

Obilo branja in kar največ poletnih dogodivščin želim.

Luka, Modri rakun

IZVIR PRAVE LUČI

»Nikar se ne prilagajajte temu svetu, ampak se tako preobražajte in prenavljajte duha, da boste lahko razpoznavali, kaj hoče Bog, kaj je dobro, njemu všečno in popolno.« (1)

(Rim 12,2)

V drugem delu pisma svetega Pavla Rimljanom apostol opisuje krščansko delovanje kot izraz novega življenja, prave ljubezni, pravega veselja, prave svobode, ki nam jih je dal Kristus. To je krščansko življenje, nov način, kako se z lučjo in močjo Svetega Duha spoprijemamo z različnimi nalogami in težavami, pred katerimi se lahko znajdemo.

V tej vrstici, ki je tesno povezana s prejšnjo, apostol govori o namenu in temeljnem razpoloženju, ki bi morala biti značilna za vsako naše ravnanje: naše življenje bi moralo postajati slava Bogu, dejanje ljubezni, raztegnjeno v času, ko nenehno iščemo njegovo voljo, tisto, kar mu je bolj všeč.

»Nikar se ne prilagajajte temu svetu, ampak se tako preobražajte in prenavljajte duha, da boste lahko razpoznavali, kaj hoče Bog, kaj je dobro, njemu všečno in popolno.«

Seveda je treba Božjo voljo, da bi jo izpolnjevali, predvsem poznati. A – tako nam daje razumeti apostol – to ni lahko. Ni mogoče dobro poznati Božje volje brez posebne luči, ki nam pomaga v različnih okoliščinah razpoznavati, kaj hoče Bog od nas, da bi se ognili utvaram in zmotam, v katere zlahka pademo.

Gre za dar Svetega Duha, ki se imenuje “razločevanje” in je nujno potreben, da v sebi ustvarimo pristno krščansko miselnost.

»Nikar se ne prilagajajte temu svetu, ampak se tako preobražajte in prenavljajte duha, da boste lahko razpoznavali, kaj hoče Bog, kaj je dobro, njemu všečno in popolno.«

A kako naj pridobimo in v sebi razvijamo tako pomemben dar? Gotovo moramo dobro poznati krščanski nauk. Toda to ni dovolj. Kakor nam namiguje apostol,

je to predvsem vprašanje življenja, vprašanje velikodušnosti, navdušenega prizadevanja za življenje Jezusove besede, ko puščamo ob strani strahove, negotovosti in povprečno računarstvo. To je vprašanje razpoložljivosti in pripravljenosti, da izpolnjujemo Božjo voljo. Prav to je pot, da bi imeli luč Svetega Duha in ustvarjali v sebi novo miselnost, ki jo hoče od nas.

»Nikar se ne prilagajajte temu svetu, ampak se tako preobražajte in prenavljajte duha, da boste lahko razpoznavali, kaj hoče Bog, kaj je dobro, njemu všečno in popolno.«

Kako bomo torej živeli besedo življenja tega meseca? Tako, da si bomo prizadevali biti tudi mi vredni luči, potrebne za dobro izpolnjevanje Božje volje.

Odločili se bomo torej, da bomo vedno bolj spoznavali njegovo voljo, kakor nam jo izražajo njegova beseda, nauki Cerkve, naše stanovske dolžnosti itn.

Predvsem pa si bomo prizadevali živeti, saj izvira prava luč iz življenja, iz ljubezni, kakor smo videli zgoraj. Jezus se razodeva tistemu, ki ga ljubi, ko izpolnjuje njegove zapovedi. (2)

Tako nam bo uspelo izpolnjevati Božjo voljo in to bo najlepši dar, ki mu ga lahko darujemo. To mu bo všeč ne samo zaradi ljubezni, ki jo bo to izpolnjevanje Božje volje izražalo, temveč tudi zaradi luči in sadov krščanske prenove okoli nas.

Chiara Lubich

1 Beseda življenja, avgust 1993, objavljena v Novem svetu 7-8/1993.
2 Prim. Jn 14,21.

»VELIKI DOGODEK«

5. - 6. marec 2011

Spomnimo se še enkrat na "Veliki dogodek" iz prejšnje številke Plamenčka in si oglejmo še fotografije!

Avtorju članka se opravičujemo, da so fotografije izpadle iz prejšnje številke.

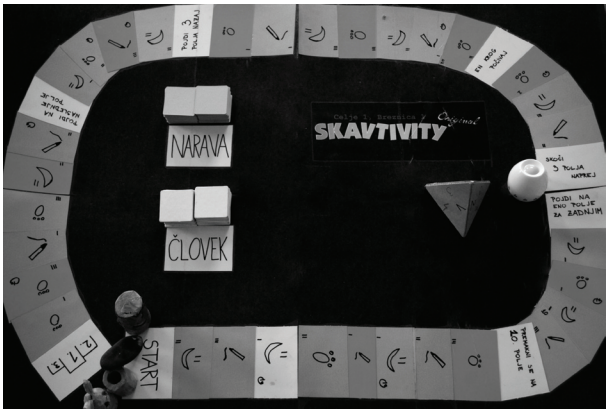

"...5. marca smo se odpravilina že dolgo pričakovani zimski duotabor...."

Več pa si še enkrat preberite v aprilski številki Plamenčka.

Uredništvo :)

PRIHAJAM! … Ujemi me 2011

Pa je napočilo (čeprav zdaj podrobnosti že zapuščajo moj spomin). Prišel je 15. april (rojstni dan od Mojce) in sedem mladih brezniških klanovcev se nas je odpravilo na nikoli zamujeni Ujemi me (ki je bil letos organiziran samo za PP-vejo). Z vlakom smo se odpeljali do Ljubljane, kjer si je vsak privoščil ogromen kebab – bil je čudovit začetek popoldneva. JAPAJADE! Tako bi bilo, če bi bilo po scenariju, ampak bi bilo že kar strašljivo čudno, če bi se tega scenarija držali. Od 7 prijavljenih smo se z Enckom in njegovim avtom odpeljale na Brezovico samo tri. Tri prestrašene deklice Monika, Ana L. in jaz. Ne začetku nam je bilo zaradi neznanega razloga tako nerodno, da smo šle skupaj na ravnokar pomiti WC osnovne šole, ki je stala ob zbirališču. Ko smo se pofočkali, smo se razdelili v skupine z žrebanjem barvnih listkov. Čeprav jih je bilo na voljo devet, sva – kdo bi uganil – z Moniko pristali skupaj v zeleni, Ana pa je nenalašč morala v drugo.

Tema tega Ujemi me je bila neke vrste »čakanje«. Ampak ne čakanje na Božji klic ali klic narave ipd., ampak čakanje, da je skupina prišla na vrsto za na pot, in čakanje, da je skupina dobila in predstavila nalogo, in čakanje nadaljnjih informacij. Pa to vse skupaj sploh ne bi bilo slabo, če ne bi bilo takšnega presnetega nočnega mraza. Naša skupina, ki je bila ogromno številčna (se mi zdi, da nas je bilo 17), se je spoznala med seboj šele, ko smo ugotovili, da bomo mogli še dlje čakati. Ura je bila že pozna (mogoče okoli 22.00), ko smo se odpravili na pot. Na prvi točki smo morali naposati drug drugemu na listke, kaj si želimo, vrednote, ki se nam zdijo pomembne … Jaz sem dobila 16 listkov, na katerih piše: življenje, sreča, obilo domišljije, sončen dan, čuj in moli, vztrajnost in pogum, radovednost, skavtski duh, smajli, upanje, ljubiti in biti ljubljen, ljubezen, ljubeznivost, preprostost, veliko lepih izkušenj, optimizem. Kr fest.

Odpravili smo se do naslednje točke, medtem pa smo se spoznavali. Ustavili smo se še na treh točkah. Na eni smo morali predstaviti bans, igrico ali skeč, karkoli na temo ekologije, na naslednji pa zopet pesmico (z nevemkakšnim smislom) – naši skupini je oboje odlično uspelo – sploh pesem, v kateri smo naštevali najrazličnejšo hrano. Na zadnji točki smo pa po prebranem svetopisemskem odlomku (kar tisti večer ni bila redkost) zakurili ogenj s kresilno gobo – odrezali smo se malo slabše, kot na prejšnjih postajah. Odpravili smo se naprej na cilj (kar

3 velike skupine) skupaj, med hojo pa smo se še vedno in še bolje spoznavali. Ravno sem padla v debato s skuštranim fantom, pa me je zmotila Monika (A maš kej slabo vest zdej? :P).

Na cilj smo prišli okoli dveh zjutraj. Za večerjo/zajtrk/malico so nam dali trdo kuhana jajca in kos kruha, potem pa nas peljali na nekaj kvadratnih metrov strašno rosne trave in nam rekli: »Tukej je vš plc. S šotork, k ste jih prnesl sabo, naredte bivak, poj greste pa loh tud spat.« Kul. Še dobr, da so bili vsi fantje toliko pametni, da smo do treh sešili en super bivaki in potem šli spat oz. bolj samo ležat in se trest (od mraza). Pa še nekaj (4 + 1) nas je bilo tako pametnih, da nismo imeli armafleksov (krivimo organizatorje, kar so nam dali pomanjkljiva navodila) in se nas je 5 zbasalo na 3 šotorke, zložene ena na drugi, da bi nam bilo vsaj malo toplo.

Bilo je strašno mrzlo, pa vendar jih je nekaj kljub temu spalo. Štirje revčki (Monika, Petra, Janez in jaz) pa smo se okoli šestih zjutraj zaradi nespečnosti odpravili raziskovat okolico. (Breznica 1 je bila seveda tako pametna, da je šla kar v spalkah :D). nismo prišli daleč –do voditeljevih avtomobilov, kjer smo narajmali na Ano Leskovar, v glavo bledo kot smrt. Vsa boga nam je s tresočim glasom povedala, da se slabo počuti in da jo bodo prišli starši iskat. Pospremili smo jo skozi celo vas do glavne ceste in z njo počakali na njenega očeta. Ko jo je odpeljal, smo se odpravili nazaj v tabor, kjer so se voditelji počasi že začeli prebujati. Okoli sedmih nas je v krogu stalo že kar nekaj (mi 4 + voditelji) in ker nismo imeli drugega dela, smo jim pomagali natovoriti zajtrk v kombi.

Ob pol osmih je bila veličastna budnica v znamenju cvetne nedelje. Voditelji so se malo namaškarali in en, ki je malo spominjal na Jezusa, se je usedel na osla (ja, pripeljali so nam živega, čudovitega oslička), pa so šli na pohod mimo bivakov z megafonom ter »oznanjali«. Dali so nam nekaj časa, da smo podrli bivake in spakirali, kolikor pač je bilo treba.

Za jutranjo telovadbo smo šli k cerkvici na hribčku nad našim tabornim prostorom, tam pa smo dobili nekaj duhovne in telesne hrane.

Ko smo prišli nazaj dol, na naš prostor, smo po 2 klana skupaj morali pripraviti predstavitev nekega slovenskega kraja. To je bila kot neka manjša velika igra. In

povsem po naključju sva z Moniko prišli skupaj s klanom iz Komende (s katerimi smo BFF že od Kvajdeja). Ampak moram priznati, da smo se pri pripravi skeča o Kamniku, katerega smo morali predstavljati, kar zabavali. In sploh nismo sestavili tako švoh, saj smo se uvrstili na 2. mesto (se mi zdi) v nevemkateri kategoriji in dobili za nagrado politanke.

Na koncu smo se vsi zbrali v velikem krogu, kjer smo zaključili in se poslovili. Enco, Monika in jaz smo se odpeljali nazaj proti Gorenjski. Med vožnjo smo vsi potniki, razen šoferja, zaradi neprespane noči zaspali in s tem zaključili še en nor skavtski dogodek za večni spomin.

Lucija, Skrivnostna žolna

ČEBELJE OBLJUBE :)

21. - 22. maj 2011

Sobota

Kot pridne in marljive čebele, ki pridno nabirajo cvetni prah in oprašujejo cvetlice, smo se tudi skavti skozi vse leto trudili biti kar najbolje pripravljeni na vse. Tako je tudi za novince nastopil čas, ko so bili pripravljeni na svojo skavtsko obljubo. Zjutraj smo se zbrali še kot čisto majhne čebelice, ki so polne energije in veselja za delo. Odpravili smo se na pot, ki nas je vodila ob reki Radovni. Na vsaki točki smo spoznali nekaj novega o čebelah ali pa okušali njihove odlične izdelke. Po naporni in dooolgi poti pa smo končno prispeli v naš čebelnjak. Seveda smo se najprej okrepčali, nato pa ponovno odšli na delo. Risali smo panjske končnice, izdelovali medene kruhke in raznobarvne ogrlice, zapestnice. Čas je hitro mineval in bližal se je tisti pomemben in svečan dogodek, ki se ga vsak skavt/-inja rad/-a spominja.

Ob mraku smo pričeli s sveto mašo, med njo smo v kardelo in veliko skavtsko druščino sprejeli nove člane. Vsi novinci so se ustrezno pripravili in tako so lahko obljubili. Ostali smo jih pri tem podpirali in jih spodbujali. Vsi upamo, da si bodo prizadevali ohranjati svojo obljubo v srcu in živeli kot pravi skavti. Po končani sveti maši smo se vsi skupaj še malo poveselili ob ognju, nato pa skočili v svoje spalke ter mirno zaspali, čakajoč nove izzive.

Vzdržljivi gams

Nedelja

V nedeljo smo že na vse zgodaj pričeli z igrami. Razdelili smo se v 2 skupini. Eno skupino je najprej sprejel Tone, ki nas je poučil, kako sestaviti panj, in nam še enkrat povedal, kaj vse počne čebelar. Druga skupina pa je imela igro, pri kateri smo morali zelo dobro opazovati gozd. Razdelili smo se v 2 skupini. Igra je

potekala tako, da je vsaka skupina na list napisala 15 stvari, ki jih je videla v gozdu. Nato pa je druga skupina morala te stvari poiskati in tja odložiti listek. Po igrah je sledilo kosilo, ki smo si ga skuhali na švedski bakli. Po kosilu smo se pripravili na srečanje s starši. Tokrat smo za to priložnost pripravili izbor za miss in mistra ter otroka narave. Otrok narave je postala volkuljica Vida Leskovar, miss narave izvidnica Katja Čop ter mister narave izvidnik Urban Žemlja. Nato smo se odpravili domov, kjer nas je čakal cel kup šolskega dela.

Preprisano zabavna mravlja

IV-IZZIV

V soboto, 28. 5. 2011, smo se izvidniki in vodnice zbrali na Breznici in počakali na prav poseben avtobus, ki je bil namenjen kam drugam kot v Novo mesto. Na poti tja smo pobrali radovljiško četo. Ko smo prispeli, smo se opremili in štartali. Po naporni in mokri poti preživetja smo se oprhali na gasilski način ter se nato preoblekli. Svizci smo nato pomagali traktoristu, ki je od samega prostora do civilizacije prevažal opremo, hrano, belo blago … Sledilo je zasluženo kosilo in zbiranje dodatnih točk. Na koncu pa seveda ni šlo brez slovesnega kvadarata in smešnih klicev in seveda zasluženih tablic za na vodove zastavice. Do konca pa nas je spremljal band Ana in pow. Domov smo prišli premočeni, premraženi, a smo v srcih čutili, da smo kljub distrakcijam LEGENDE!

Ambiciozni medved

BIRMA

V nedeljo, 12. 6. 2011, je imel naš novinec Metod svojo sveto birmo. Ker se je zanjo odločil šele po naši birmi, jo je on imel v Ljubljani, zato smo se nekateri skavti in neskavti odpravili z vlakom v Ljubljano.

Birmo je seveda imel z ljubljansko mladino. Meni se je zazdelo, da niso poznali celega rituala birme, vendar Metod, naš Metod, je pa stvar obvladal. Ko je bilo birme konec, smo zunaj Metodu dali njegovo darilo, ki ni bilo ravno bogato, vendar misel je pa bila. Tako smo skupaj odhiteli na Čopovo, kjer smo si nakupili hrane in odšli v Tivoli. Tam smo se prav prijetno imeli, vendar je vsega lepega enkrat konec. Dobil nas je dež. Najprej smo iskali zavetje pod drevesom, vendar nas je še vedno premočilo, zato smo hitro odhiteli pod najbližji podhod, kjer smo počakali, da dež preneha. Ko je bil mimo, smo odhiteli do železniške postaje in se z vlakom odpeljali domov.

Matic, Lačni svizec

UREDNIŠTVO VAM ŽELI LEPE POLETNE POČITNICE, VELIKO SKAVTSKIH IZZIVOV IN VARNIH DOGODIVŠČIN!

OTROCI TE TAKO NEDOLŽNO POGLEDAJO, DA TI NASMEH LE STEŽKA ZBEŽI Z OBRAZA

Ob skavtskem imenu Srečna kanja se verjetno vsi takoj spomnimo na našo Anjo, študentko razrednega pouka, ki je dejavna kot skavtska voditeljica in zborovodkinja OPZ Breznica. Jaz sem o njej hotel izvedeti še kaj več, zato sem tokrat poklepetal z njo. Izvedel sem marsikaj novega in verjamem, da boste tudi vi, če boste prebrali spodnji intervju.

Najprej te prosim, da se nam na kratko predstaviš.
Sem Srečna kanja, prihajam z Breznice in imam veliko dejavnosti, s katerimi se ukvarjam. Ko bom velika, bom učiteljica, sedaj pa sem skavtska voditeljica, pevka, zborovodkinja, ljubiteljica narave in umetnosti. Številka moje noge je 36, obožujem zeleno barvo in imam rada živali.

Kako se počutiš med skavti?
Med skavti se počutim najboljše. Skavtstvo je postalo moj način življenja in mislim, da bi mi bilo brez tega precej dolgčas. Uživam, ko se skupaj z izvidniki in izvidnicami zabavamo, učimo in predvsem spoznavamo drug drugega. Z veseljem prihajam na srečanja SKVO-ja, kjer se lahko družim z dobrimi prijatelji in z njimi delim veselje in težave. Torej, če vse skupaj strnem v eno besedo, med skavti se počutim SKAVTASTIČNO!

Kdaj si se pridružila skavtom?
Skavtom sem se pridružila pred desetimi leti.

Nam lahko na kratko opišeš svojo skavtsko pot?
Moja skavtska pot se je začela v četi pod vodstvom voditelja Florjana in sem

bila sprejeta v vod Kanje. Ko pa sem zadnje leto v četi sama postala vodnica, smo skupaj z ostalimi dekleti naš vod poimenovale Žolne. Svojo pot sem nadaljevala v klanu, na kar imam najboljše spomine in kjer sem spoznala tudi mojega fanta. Sedaj pa sem že drugo leto zapored voditeljica čete skupaj s Simonom in Tino.

Kako se spominjaš svoje obljube? Kako jo izpolnjuješ?
Celodnevno »pešačenje« na Zelenico, nočni izpiti in zelo mrzlo vreme med obredom obljube. To so prve asociacije, ki se mi pojavijo ob moji obljubi. Drugače pa se sedaj trudim vsak dan izpolnjevati mojo obljubo, čeprav mi to čisto vedno ne us
peva.

Danes si voditeljica v veji IV. Kako se počutiš v četi? Kakšne so tvoje naloge?
V četi se imamo super, uživamo trenutke, ko smo skupaj, čeprav se včasih pojavi kakšno nesoglasje, slaba volja ali prepir. Moje naloge so različne, saj se s sovoditeljema sproti dogovarjamo, kaj bo kdo naredil in pripravil. Med izvidniki sem verjetno poznana kot tista, ki jim vedno teži, naj se oblečejo, preoblečejo, jim oskrbim poškodbe ipd. torej kot kakšna nadomestna mama :).

Dejavna si tudi pri Plamenčku, kjer skrbiš za naslovnico. Si kdaj razmišljala, da bi svoj talent za risanje uporabila še kje drugje?
Moj talent za risanje že sedaj uporabljam vsak dan v mojem življenju. Ustvarjanje me spremlja pri vsaki aktivnosti, le da je izraženo na različne načine. Sem se

pa letošnje študijsko leto malo bolj poglabljala v slikanje in risanje, saj sem na faksu izbrala izbirni predmet v povezavi z likovnostjo. Zaenkrat sem zadovoljna s tem, kar imam, in z veseljem narišem naslovnico za super Plamenček, kar si štejem v čast.

Si študentka Oddelka za razredni pouk. Zakaj si se odločila za ta študij? Ti znanje s fakultete kdaj koristi tudi pri vodenju otroškega pevskega zbora in skavtov?
Za ta študij sem se odločila, ker uživam pri delu z otroki, in menim, da smo prav učiteljice v prvih razredih tiste, ki postavimo temelje znanja za vse življenje. Otroci so zame največje veselje in kadarkoli delaš z njimi, ti dajo veliko energije (nekaj jo tudi poberejo :P) in sem zelo vesela, ko jih vidim nasmejane in zadovoljne. Znanje s fakultete mi vsaj na nekaterih področjih precej koristi, še posebej pri vodenju otroškega zbora, saj imamo veliko poudarka na glasbi. So pa skavti in zbor zelo dobra popotnica za bodočo poklicno pot.

Še nekaj besed o pevskem zboru. Kako se spominjaš začetkov zbora?
Če se sedaj ozrem nazaj, moram priznati, da sem bila zelo pogumna, da sem se lotila vodenja zbora oziroma takrat še zbiranja članov za zbor. Ob podpori ostalih članov skupine Pojem.si sem naredila reklamo pri veroučnih skupinah in jeseni 2007 smo imeli prve vaje. Sedaj smo torej zaključili že četrto leto delovanja in imamo zaslužene počitnice, jeseni pa spet naprej.

Kako poteka vaja vašega zbora?
Naše vaje so prilagojene starosti otrok. Začnemo s kakšno igrico za ogrevanje, da se vsi zberemo. Nato sledi opevanje, treniranje in prepevanje pesmi. Vmes še kakšne odmor, da se malo posladkamo, ter zaključek s kakšno igrico, če smo bili prej dovolj pridni :).

Vaš zbor lahko slišimo ob koncu marca na vašem tradicionalnem koncertu za materinski dan. Vas lahko še kdaj slišimo med letom?
Seveda nas lahko slišite. Večkrat prepevamo ob sobotnih ali petkovih večernih mašah, pojemo pri otroški božičnici, pri prvem obhajilu, šmarnicah, še kakšni nedeljski maši in povsod, kamor nas povabijo, pridemo z veseljem. Letos smo nastopali na prireditvi ob občinskem prazniku, kjer smo prejeli tudi nagrado.

Za konec pogovora te prosim, da nam zaupaš še kakšen šaljiv dogodek vašega pevskega zbora.
Uf, teh dogodkov je kar precej. Meni najbolj prisrčni so pripetljaji z najmlajšimi pevci, ki vsakokrat kaj ušpičijo in te potem tako nedolžno pogledajo, da ti nasmeh le stežka zbeži z obraza.

Hvala za pogovor, Anja. Obilo skavtskega duha še naprej.
Hvala tudi tebi.

Luka, Modri rakun

KAKO SKUHAMO AJDOVE ŽGANCE

Recept je za šest oseb.

Za pripravo potrebujemo: ¾ kg ajdove moke, 1,5 l vode, sol, ocvirke.

V primerno velikem loncu (20-litrskem – saj se hecam) segrejemo osoljeno vodo (soli ni nikoli preveč). Ko zavre, stresemo v vodo vso moko naenkrat, da nastane kepa, ki jo s kuhalničnim ročajem prebodemo približno na sredini. Kuhamo pokrito na šibkem ognju približno 20 minut. Nato del vode odlijemo, žgance pa temeljito premešamo s kuhalnico. Če se še pokaže moka, prilijemo malo odlite vode. Žgance z vilicami zdrobimo in v skledi zabelimo s segretimi ocvirki.

Veliko uspeha pri kuhanju žgancev in dober tek vam želi Vsevedi rogač.

Plamenček, junij 1994

BRRRR ... PAZIIII! VODA!

No, če mislite, da sem ravno v banji ali v bazenu, se motite. V znamenju ognja in predvsem vode je 28. 6. potekalo kresovanje na Ukanovi vaki nad Breznico.

Vse skupaj se je začelo prav nedolžno – z rožicami namreč. Ja, saj veste, vsak obiskovalec (in tudi jaz sem bila obiskovalka) je moral s seboj prinesti kakšno vejico in vsaka skavtinja (in tudi jaz sem skavtinja) naj bi s seboj prinesla šopek rožic. Aha, obiskovalcev je bilo kar nekaj. In prav je tako! A ne!?

Kmalu sta na prizorišče prišla K2 – Katra in Korl s svojo Šeko, ki je požela precej simpatij. Tudi meni se je zdela zelo simpatična. Zabava se je začela. Fantje so prinesli ROŽO, na katero so dekleta metala venčke, malo smo peli in skakali čez ogenj, potem pa BBRRRRRRRRRRR – hladen TUUUUUŠŠŠŠŠ. Fantje so dekleta pošteno »umili«, ta pa so nadnje klicala vse mogoče stvari, ker se niso smela takoj maščevati. Ja, končno smo kres tudi zakurili, obiskale so nas kresnice in skupaj z gosti (tisti, ki so sodelovali, so bili prav prisrčni) smo zaplesali, zaigrali, zapeli PA LAJ LAJ LERO, PA LAJ LAJ ... Zdi se mi, da je najbolj uspela naslednja točka. To je bilo iskanje skritega zaklada. Fantička, ki sta zbirala lase, prstane in čevlje (vse to potrebuješ, če hočeš najti zaklad), sta hitro našla »nekaj, kar se sveti« in kar zdrvela po svoj zaklad. Na žalost pa ga nista smela obdržati, saj bi jima v tem primeru prinesel nesrečo. In sta »cekine« razdelila. Našla sta se tudi dva, ki jima je v škorenj padlo praprotno seme in sta nam zato lahko

prevedla, o čem sta se pogovarjala mačka in osel, ki sta bila ravno v bližini. Uff, da ne pozabim. Obiskala nas je tudi čarovnica, ki je povzročila kar precej nemira Zlobno je bruhala ogenj, vlekla obiskovalce za noge, ampak uspelo nam jo je pregnati.

Program je zaključila simpatična Šeka, ki je skočila čez ogenj, nekoliko kasneje pa jo je posnemalo še nekaj mladcev in pogumnih (in tudi brhkih) mladenk. Zdaj so stopila v akcijo tudi naša »umita« dekleta. Uspelo jim je »umiti« nekaj fantov. Pa se je začelo. Škropili in polivali smo se vsepovprek. Skupilo jo je tudi nekaj obiskovalcev, ki so bili »na srečo« v bližini. Vode ni in ni hotelo zmanjkati, tako da sem domov prišla mokra od nogavic na nogah do las na glavi.

Ampak na kresni večer ne smeš nikomur zameriti. Tako pravijo.

Ničvečmokra Smejoča vidra

Plamenček, julij 1996

Mala križanka

Vodoravno:
1. ribič, ki lovi ribe na trnek, 7. črna ptica s spredaj nekoliko ukrivljenim kljunom, 12. hrana, ki redi, 13. igralka Jessica Parker, 14. šesta in predzadnja črka naše abecede, 15. Če kdo ni v družbi, je ... 16. najzahodnejši od Balearskih otokov, 17. sesanje, 19. hudobna, grabežljiva ženska, 21. najdemo ga v cerkvi, 23. kratica za nadzorni odbor, 24. računalniški program, 26. vznesen izraz za škofa, 29. del cepca, s katerim se udarja, 30. svet študentov, pisateljev in umetnikov, 31. kratica za Irish Republican Army, 33. četrti soglasnik in četrti samoglasnik, 34. kraj na Notranjskem, 35. izdelovalec cokel, 37. vanjo položimo umrlega, 38. nekdanja naprava za spremljanje televizijskega signala.

Navpično:
1. močan, rezek glas ob streli, 2. zaprt prostor ali posoda za shranjevanje navadno večjih količin plinov, tekočine, 3. kemijski simbol za neodim, 4. začimba za solato, ocet, 5. islamski bog, 6. pripadniki romanskega naroda, 7. vsipanje, 8. pri judih: razlagalec svetega pisma in judovskega prava, 9. pripadnik arijske rase, 10. prebivalec Nazareta, 11. medmet zadovoljstva pri domisleku, dognanju, najdenju, 18. kos kremena, najden v arheološkem najdišču, 20. majhna roka, 22. iz njega izdelujemo hlače ali krila, 25. predmet, ki omogoča, da kdo ali kaj je, ostane v pokončnem položaju, 27. glavno mesto Bangladeša, 28. Mojzesov brat, 30. dlaka pod nosom, 32. pravni dokument, 36. samo, zgolj.

POMOČ:
IBIZA – najzahodnejši od Balearskih otokov
VLADIKA – vznesen izraz za škofa
BOEMA – svet študentov, pisateljev in umetnikov
SILEKS – kos kremena, najden v arheološkem najdišču
DHAKA, DAKA – glavno mesto Bangladeša

ZA MALE SIVE CELICE

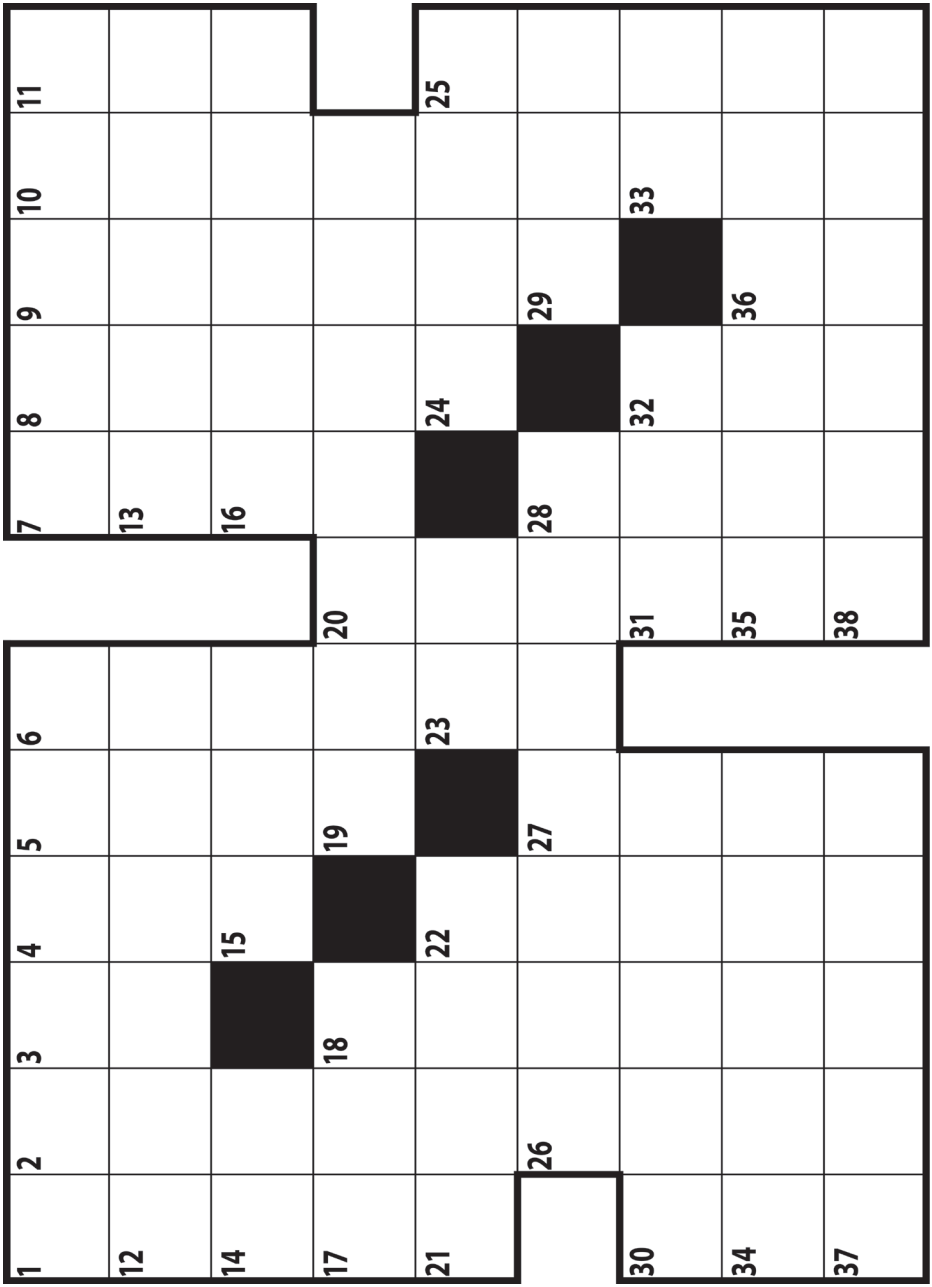

KVIZ

Bliža se poletje, z njim pa veliko možnosti za gibanje na prostem, zabavo, ukvarjanje s športom … Tukaj smo vam pripravili kratek kviz, v katerem lahko preizkusite, koliko športnega navdušenca se skriva v vas! Kar pogumno na delo! Pa lepe počitnice! :)

1. Športu, ki se mu po angleško reče »American football«, v Sloveniji pravimo:

a) Ragbi
b) Ameriški nogomet
c) Klasični nogomet

2. Kdo ima pri baseballu poleg osnovne opreme še dodatno opremo, ki vključuje masko za glavo, ščitnik »chest protector«, ščitnike za goleni in posebno rokavico?

a) Metalec (pitcher)
b) Odbijalec
c) Lovilec (catcher)

3. Kako se imenuje območje pod košem pri košarki?

a) Napadalni prostor
b) Raketa
c) Center

4. Koliko igralcev je naenkrat lahko na igrišču pri nogometu?

a) 11
b) 10
c) 12

5. Kako veliko je odbojkarsko igrišče?

a) 18x9m
b) 19x9m
c) 18x10m

6. Kaj pomeni ofsajd? (ta izraz se uporablja pri nogometu)

a) Prepovedan položaj
b) Prekršek
c) Prosti strel.

7. Rokomet je ena od:
a) Najbolj priljubljenih moštvenih iger
b) Najhitrejših moštvenih iger
c) Najdaljših moštvenih iger.

Tako, sedaj pa seštejte točke po naslednjem postopku. Za vsak odgovor, ki ste ga obkrožili, prištejte ustrezno število točk.

1. vprašanje	2. vpr.	3. vpr.	4. vpr.	5. vpr.	6. vpr.	7. vpr.
a.) 0 točk	**0**	**1**	**2**	**2**	**2**	**1**
b.) 2 točki	**1**	**2**	**0**	**1**	**1**	**2**
c.) 1 točka	**2**	**0**	**1**	**0**	**0**	**0**

Ste sešteli? No, sedaj pa glede na točke izberite ustrezen opis!

11-14 točk
Čestitke!
Si velik športni navdušenec! Kar tako naprej! Vendar pazi, da ne boš samo iz domačega kavča opazoval šport na televiziji, ampak se tudi aktivno ukvarjal z različnimi vrstami športov, ki ti najbolj ustrezajo!

7-10 točk
Nekje globoko v tebi se skriva nekaj športnega duha, potrudi se, da ga spraviš na dan!

0-6 točk
Verjetno šport ne zapolnjuje veliko tvojega prostega časa… Ampak ne pozabi! Pravijo, da je smeh pol zdravja, ostalo pa so mlečni izdelki. No, velik delež k zdravju zagotovo prispeva tudi telesna aktivnost, ki prinaša hkrati tudi zadovoljstvo. Potrudi se!!

ZDRAVILO ZA MARO KLEPETULJA

Mara Klepetulja je bila vzorna državljanka. Živela je v skromni, dvonadstropni hiši sredi vasi, obdani z lepo urejenim vrtom, na katerem so rasle košate jablane, ki so vsako jesen bogato obrodile. Dolgčas ji ni bilo nikoli: zjutraj je prelistala dnevni časopis, dopoldne je urejala svoj domek in redno kukala skozi kuhinjsko okno, da bi izvedela, kdo neki kolovrati okrog njene hiše in kaj je soseda spet vtaknila v lonec za kosilo, popoldne pa je posedala na klopci pred hišo in s sosedi diskutirala o aktualnem političnem in vaškem dogajanju ali s palico pretila vsakomur, ki si je jeseni poželel njenih čudovitih jabolk. Vaški pobalini so poskusili že vse, da bi se polastili Klepetuljinih dobrot, a te so po lastničini zaslugi vselej ostale na svojem mestu. Pomagale niso ne McGayverjeve filmske zvijače ne mamine kamilice. Priložnost se je ponudila le tedaj, ko je Mara odracala k sosedi na kavo, a to se na smolo vaških otročajev ni zgodilo velikokrat.

Na svoja jabolka je bila Mara sila ponosna, kajti bila so najdebelejša, najbolj rdeča in najžlahtnejšega okusa. Komaj so se na drevesu pojavili prvi sadeži, že je Mara napolnila svojo košarico in z njo tekala po vasi od sosede do sosede kazat svoj pridelek. Marin vaški maraton je bil seveda kratek. Pri vaščanih se je pomudila le nekaj minut, kajti bala se je, da bi si jih kdo poželel. Na to Mara niti pomislila ni. Preveč jo je skrbelo za svojo jablano in jabolka so bila resnično predobra, da bi jih kar tako za božji lon podarjala vaščanom. Ni govora. Če si jih želijo, jih bodo morali dobiti drugje. Ona svojih ne da!

Vaščani so Maro sicer imeli radi, saj je bila odlična poznavalka tako zgodovine vasi kot tudi njenih sedanjih razmer. O zgodovini so jo podučile njene starejše kolegice, o vsakodnevnem dogajanju pa se je pozanimala pri sosedah in gostih, ki so z različnimi nameni prišli k njej na obisk. Področje, za katero je bila Mara posebej specializirana, so bili medsosedski odnosi vaščanov in njihovo zasebno življenje. Metoda, ki jo je Mara najraje uporabljala za zbiranje podatkov, je bilo vrtanje oz spraševanje, če sem bolj natančen. Če ji je med sprehodom po vasi slučajno kdo prekrižal pot, je Mara stopila k njemu in začela pogovor:

»O, glej ga no, od kod pa ti?«

»Iz trgovine grem,« je odvrnil ta.

»Kaj pa si kupil?«

»Malo kruha, čevapčiče, sok in nekaj drugih malenkosti za piknik.«

»Boste imeli piknik? Kdaj pa bo?« je začela vrtati Mara.

»Danes popoldne. Boste prišli? Veseli vas bomo.«

»Žal ne morem,« je vabilo Mara vljudno odklonila. »Ravno danes popoldne pride k meni sestra, s katero se že dolgo nisva videli, pa bi bila rada doma. Saj me pravzaprav nič ne briga, samo zanima me. Eeee, kdo si rekel, da pride na piknik?«

Tako se je pogovor odvijal še naslednje pol ure. Mara je želela biti s podrobnostmi, povezanimi s piknikom, natančno seznanjena. Nesrečnika je najprej podrobno izprašala o pikniku, nato pa je čez nekaj dni pri katerem od udeležencev tega dogodka preverila, ali se je stvar res tako odvila, kot ji je oni dan povedal fant na cesti. Nato je v zavetju svojega doma opravila natančno primerjalno analizo njunih izjav in kmalu ugotovila, kdo jo je naplahtal in kdo govoril resnico. Lažnivec si je pri njej seveda zaslužil veliko črno piko. Pa še jabolk odslej pri njej ni več dobil.

Sicer pa, zakaj Mara tega ne bi smela? Kdo ji to prepoveduje? Če soseda povpraša malo o tem, kaj počne za štirimi stenami in okoli njih, pa res ni nič takega. Krščanska duša, ki bi ob srečanju z njo zavihala svoj poredni nos in se ji ognila na 20 metrov, bi si zaslužila velik greh in najmanj pet udarcev po zadnji plati.

Nekega dne, jeseni je bilo, je Mara s košaro jabolk v roki spet koledovala po vasi, Nesla jih je svoji sestri v sosednjo vas. Spotoma se je še ustavila pri svoji prijateljici, Cvenkovi Pepci, s katero sta popili že na hektolitre kave.

»O, Mara, zdravo,« je znanko pozdravila Pepca, ki je ravno okopavala vrt. »Kako gre?«

»Kar dobro, Pepca, kar dobro.« se je nasmehnila Mara in počasi racala k hiši

svoje prijateljice.

»Daj, sedi tjale na stol, bom eno kavo skuhala,« je Pepca z motiko v roki prisopihala k hiši.

»Joj,« je zagodrnjala Mara, »jaz je ne bom. Sem jo že zjutraj.«

»Saj vem, saj vem,« je pokimala Pepca, »skuhala jo bom samo zase, tebi bom pa prinesla en kozarec vode.« je dostavila in poniknila v hišo.

Mara se je med Pepčino odsotnostjo nekoliko razgledala po okolici. Joj, kako lepe pelargonije ima, je rekla, ko je njeno sokolje oko opazilo gredico z rožami pred hišo. *Kje jih je hudič dobil? Gotovo jih je komu sunila, zato ji pa tako lepo rastejo.* Maro je zasrbela roka. Približala se je gredici in se sklonila. *Gotovo ne bo opazila, če vzamem kakšen vršiček,* je pomislila, ko je eden od njih že postal njena last. Komaj je sedla nazaj na stol, že se je prikazala Pepca s pladnjem v roki.

»Oprosti, ker sem te tako dolgo pustila samo. Voda ni in ni hotela zavreti,« se je Pepca opravičila in postavila pladenj s kavo in kozarcem vode na mizo.

»Eh,« je Mara zamahnila z roko. »nehaj no. Saj si komaj šla. Nič hudega. Tule gledam tvoje rože.
Kje si jih pa dobila?« je gostja spremenila temo.

»Pelargonije misliš?«

Mara je pokimala.

»Oh, Bobkova Minka mi jih je dala. Tista veš, ki tako škrtari pri hrani, zato da gre potem lahko za nekaj dni v toplice. So ti všeč? Čakaj, ti bom dala en vršiček.«

»Ne ne,« se je branila Mara, »saj sem že ...«

»Kaj?« je Maro začudeno pogledala gostiteljica.

»Ravno pred nekaj dnevi sem se dogovorila s sestro, da mi bo enega prinesla. Hvala.«

»Pa tako lepih gotovo nima. Daj no, z veseljem ti ga dam.«

»Res ne,« je vztrajala Mara. »kdaj drugič.«

»Uh, kakšna si,« se je namrdnila Pepca in sedla. »Pa sicer, kako si'«

»Peš,« se je nasmehnila Mara.

»Mislim, kako ti gre,« je Pepca poskusila drugače.

»Ah, dobro dobro, nič mi ni hudega. Nič ne vidim Podleskovega Miha. Mogoče veš, kje je?« je Mara spremenila teno

»V bolnišnici.« je odgovorila Pepca.

»Ima mar že službo? Nekdo mi je rekel, da študira medicino. Gotovo tista Bobkova Minka. Tista si vedno kaj izmisli.«

»Jaz sem ti povedala,« je zrasla Pepca.

»A, potem bo pa že držalo,« je pokimala Mara, »ti me še nikoli nisi nalagala.« je dodala in spila požirek vode. »No, zdaj pa grem.«

»Kam pa se ti mudi?« je vprašala Pepca.

»Saj sem rekla, da moram k sestri. Gotovo me že čaka. Samo tole z Mihom me je zanimalo.«

»Joj, kako imaš lepa jabolka,« se je Pepca nenadoma zagledala v Marino košaro.

»Res so lepa,« se je strinjala Mara. »Veš, saj bi ti dala kakšnega, pa sem jih zjutraj tako težko zložila notri. Raje se enkrat pri meni oglasi, da bova še kakšno

rekli. Drži se.« je rekla Mara in šla svojo pot.

»Oh, tale Mara,« je godrnjala Pepca, ko je pospravljala mizo. »Še vode noče več piti. Misli, da je njena kaj boljša. Pa še škrtari preveč. Še jabolk mi ni hotela dati. Solit naj se gre.« je rekla in s pladnjem v roki odjadrala v hišo.

Mara se pri sestri ni dolgo zadržala. Oddala je košaro z jabolki, malo poklepetala in odvihrala domov. Mudilo se ji je namreč k njenim jablanam.

Že se je približala svoji vasi, ko je v daljavi zagledala fanta, ki se ji je približeval na kolesu. Na njem je peljal košaro, iz katere je kukalo zelenje.

»Hej, ti,« je zaklicala Mara, ko se je kolesar peljal mimo nje. »Kam pa kam?«

»Dober dan, teta Mara,« je pozdravil fant in stopil s kolesa. »Strica grem obiskat.«

»Čigav pa si,« je zanimalo Maro.

»Bosopetov Jure sem,« je odgovoril fant.

»Kaj pa imaš tamle?« se je Mara približala zadnjemu delu Juretovega kolesa.

Jure se je nasmehnil.«Pri sosedu sem rabutal,« je iskreno priznal. »Nikogar ni bilo doma, pa sem si malo privoščil. Nekaj je bilo že piškavih, pa se mi je zdelo škoda, da bi vse vzel vrag.«

No, če so bila piškava, potem je bil zagotovo pri Bobku. Pa kar celo vejo je vzel, ta mora biti pa zelo lačen, si je mislila Mara. »Ne smeš rabutati, Jure,« mu je požugala Mara. »To ni lepo, veš.«

»Vem,« je dejal Jure, »so pa zato narabutana jabolka boljša, pa še cenejša. Adijo.«

Jure je spet zajahal kolo in se odpreljal naprej, Mara pa se je napotila proti domu. Fantovo ravnanje je povsem razumela, saj je kot mlada deklica tudi ona

večkrat obiskala sosedova drevesa in si s prijatelji privoščila kaj za pod zob. Ko je tako premišljevala, jo je začelo skrbeti, kaj se dogaja na njenem vrtu. A bila je pomirjena, kajti vedela je, da se je vaške srake bojijo, zato gotovo ne bodo rabutali njenih jabolk niti takrat, ko je ni doma.

Komaj je prišla domov, že je stekla na vrt. Pozorno si je ogledovala jablane in nenadoma obstala. Na tretji jablani desno je manjkala veja. Mara je še enkrat pogledala. Ni dvoma. Nekdo je med njeno odsotnostjo rabutal njena jabolka. *Lopov. Nesramnež. Brezobraznež. Kako je vendar mogel. Lahko bi vsaj jabolka pustil. Kdo neki je bil? Bosopetov Jure gotovo ni bil, kajti on je rabutal pri Bobkovih. Saj je vendar rekel, da so bila jabolka piškava. Ona vendar nima piškavih jabolk.* Ko je tako premišljevala, ji je na nos padlo jabolko, ki ni bilo ravno najboljšega zdravja. Ko je Mara to ugotovila, je bila prepričana. Nobenega dvoma ni bilo. Jure je bil na njeni jablani. Ko ne bi pokukala v tisto košaro, ne bi poznala tatu.

Od tistega dne se je Mara spremenila. Odlej ni nikogar več podila s svojih jablan, vaščani pa so se enkrat za vselej otresli njenih nadležnih vprašanj. In imeli so jo še raje kot prej.

Luka, Modri rakun

9	4						1	3
7			2					4
				6				
			6		7		2	
		1		4		6		
	9		8		1			
				8				
8					2			
3	2							

9	6						8	2
7			4					5
				2				
			1		6		2	
		9		3		5		
	4		9		5			
				9				
					3			7
							6	1

4	3							
1			5					
				6				
			6		3		1	
		5		9		6		
	2		4		7			
				1				
9					8			2
5	1						3	7

							7	4
			8					5
				3				
			2		6		4	
		4		9		2		
	1		4		8			
				7				
1					9			2
2	7						1	9

Prestavi žabe na nasptono stran. Žaba lahko preskoči le žabo pred sabo.

Vir: svetovni splet

EN AZIGIZIGIZAJ ZA NOVE ČLANE!!!!!!!

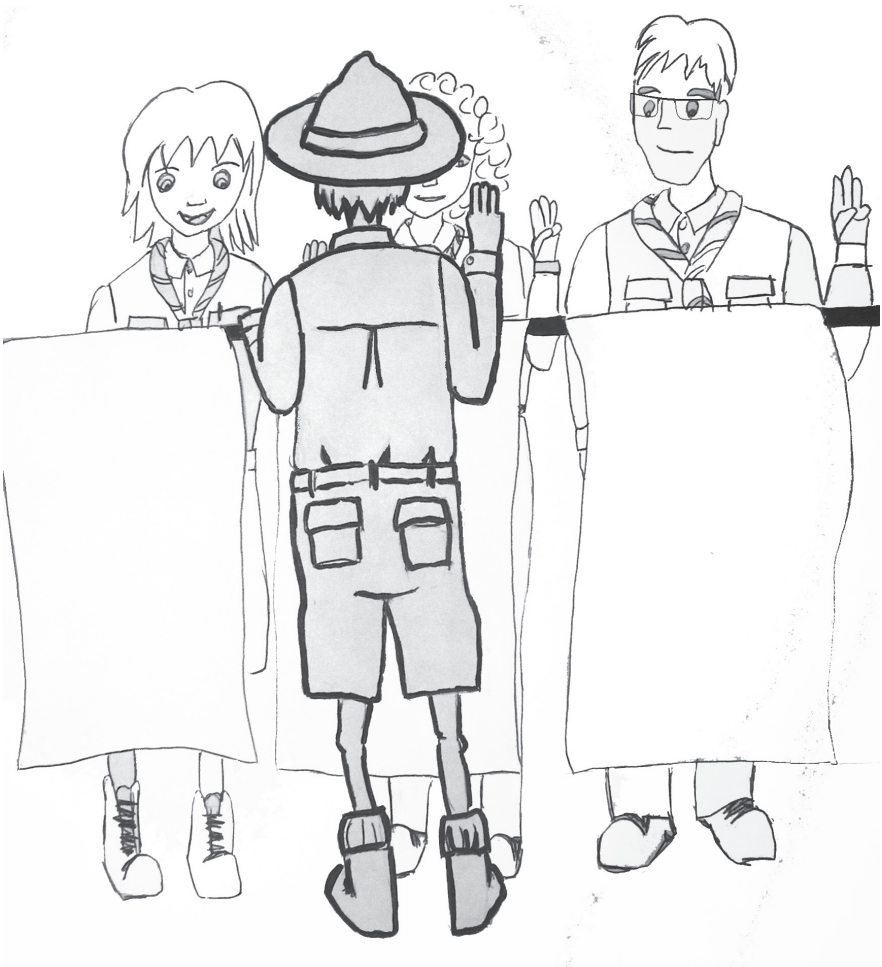

Tina Šranc